

ԽՐԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ՀԱՍՑԷ

«Ա. Պ Տ Ա. Կ»

Պուլ. Հր. Պոլժ. 224—Սոֆիա

ԴԱՃԱՆԳԻՆ

սարկ. վեցամս.

Պուլկարիս 120 7J լևկա
Արսաման 30 17 ժր.



ՇԱԲԱԹԱԹԵՐԹ

ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ԵՐԳԻԾԱԿԱՆ

„АБДАГЪ“

Бул. Хр. Ботевъ 224—София

„ABDAG“

Bld. Hristo Boteff 224
SOFIA (Bulgarie)

ԳԻՆ 2 ԼԷՎԱ

Չհրատարակում ձեռագրերը եւ չեն դրուիր

ԳԻՆ 2 ԼԷՎԱ

ԽՐԱԳՐԱԿԱՆ

ԺԱՄԱՆԱԿԸ ՀՆՁԱԾ Է

Երկրագունդիս վրայ ամենէն ծանր տառապանքներու եւ հալածանքներու ենթարկուած ազգը՝ անտարակոյս հէգ հայ ազգն է։

Քառասուն դարերու տնտեսական առկայի, հայութեան վրայ տարափուռ աղէտները անգոր հանդիսացան մեր խելապատահէն Բեյ-սանեւոր կարգ մը սխալ ըմբռնումներ, կոնդացած մտայնութիւններ. ալեհեր Մասիսին հա. կասը ալիսող շանքերը չլրջան հրդեհել ու փռելացնել հայուն հաւատական նկարագրին բացառական գիծերը, որոնք, դժբախտութեան տարիներուն մանաւանդ, այնքան ցցուն կերպով երեւան կուգան եւ աւերներ կը գործեն։

Հին արժէքները վերագնահատութեան եւ մեր հիւանդ հոգեբանութիւնը յուր զարմանումի ենթարկելու, Անցեալէն նուազ հրապուրուելու, ներկային ամուր կապուելու եւ Ապագան կերտելու պատառքեր աշխատանքին շուրջ բոլորուելու պատմական անհրաժեշտութիւնը փչերէն միայն կ'ըմբռնուի, եւ այդ ուղղութեամբ զրական քայլեր առնելու տրամադրութիւնը՝ աւելի փչերէն կարտաբերուի . . . :

Ծիծաղելի յամառութեամբ մը մենք կը շարունակենք մեր դժբախտութեանց — հին քէ հոր — ակերք ուրիշներու սաղարմեններուն մէջ միայն որոնել, լալկան երթումներու մէջ Տառապանք կ'աւտուածացնենք, բայց արիւրիւն չունինք մասնացնելու եւ ծաղկելու այն թերիները, սխալները, սայրափումները, որոնք իրենց խոռո բաժինն ունին մեր

դժխտմ նախազգի կերտման եւ Տառապանքի տեսողման գործին մէջ։

Այսօր ալ, ինչպէս երէկ, կը շարունակենք ուսմանքի բաղաւախանութեան խորանին առջեւ խունկ ծխել, մեր ականջները ամուր փակելով իրական կեանքի առողջ տրամաբանութեան զանգին ղողանջներուն։

Այսօր ալ, ինչպէս երէկ, մեզ չպակսիր հրապուրիչ ծրագրերը, գեղեցիկ գաղափարներ, գրաւիչ առաջադրութիւններ հրապարակ հանելու հմտութիւնը։ Բայց երբ այդ ծրագրերուն, գաղափարներուն, առաջադրութիւններուն հոգի փչելու ժամը հնչէ, կը նախադրենք մեր նեղիկ պատկաններուն մէջ կծկուիլ եւ յարաբերական անդորութեան մը պրտուրները առանձին վայելել, գոհողութեան փերաններով միամիտներուն աչիւն փռել փչելով...։

Այսօր ալ, ինչպէս երէկ, վարկեանական բռնկումներու անձնատուր կ'ըլլանք. պէտք եղածին աւելի կը խանդավառուինք, կը ոգեւորուինք, կ'ալիկոծուինք, բայց այդ վաղաւեջ խանդավառութեան կը յաջորդէ անխուսափելի անտարբերութիւնը։

Թունալից սլաքներ կը նետենք աչ ու ձախ, բայց ամենաբուռնից սլաքներ կը պահենք մեր գաղափարի հայ հակառակորդներուն կուրծքին մխրձելու։ Թուրք մեր օնախը քանդեց, բայց գաղափարի հակառակորդը կը քանդէ մեր «ազգասէր»ի «փրկիչ»ի համբար . . . :

Այսօր ալ, ինչպէս երէկ, քաղականական կամ հոգաբարձական խնդրի մը առիթով հակաս կը հարքենք, եւ միջոցներու մէջ խփել չենք զներ, բաւ է որ մեր «փրկարար» թէջը յաղթանակէ...։

Մեր ազգին դժբախտ խելակները, անհէր ու անխիտական, կը շարունակեն երկրէ երկիր տնտիլ նախիրներու նման, անօրի, մերկ ու ծաւալ։ Անոնց անմիջական օգնութեան փութալու խղճի քելադանքին ականջ չենք կախեր, իսկ այդ քափառական խելակներուն տառապանքը երգող կամ երգելու պատրաստուող օտար քերթիւն, օտար հորիզոններու տակ, յուշարաններ քարտաշենքելու աշխատանքին կը նուիրուինք, «մաքուր» ազգասիրութենէ՝ քելադրուած անօրի . . . :

Ժամանակը վաղուց հնչած է, որ հին փառքիւնները փոքրիկ վարագոյրներ պատուին, շարաւալից վերերը նետարկուին, մեր սկսի ու կամ ուսերուն խոտոր համեմատող սնափառութեան փառատենչութեան, փարքումութեան եւ այլ ունակութեանց հանդերձանք՝ զգաստութեան, իրաւտնութեան, հեռատնութեան ու նշարիս հայրենասիրութեան համեմատալից վաղաւորներէն։

Այս քարտ աշխատանքին իր օվաննան քերելու առաջադրութեամբ «Ա. Պ Տ Ա. Կ» հրապարակ կ'իջնէ։

«Ա. Պ Տ Ա. Կ» քերել պիտի ապակէ պիտի խնդայ ու խնդացնէ։

Երէկ շատ արտասուեցինք, եւ արտասուալից աչերով մեր թերիները չեստնէ։

Հայութեան եւ Հայաստանի փայլուն ապագային հաւատով ու յոյսով, հրավառ աչերով, հայ նկարագրին թերիները պիտի տեսնենք, ծիծաղի քրքումն շրքումներով զանոնք պիտի ձաղկենք եւ ծիծաղով զանոնք պիտի անկեցնենք։



ՔԻՉ ՄՍԼ ԹԱՏԵՐԱԿԱՆ

Առաջը կրէ՝ «ծուռ նստինք շիտակ խօսինք»։ Սօփիայի մէջ, ուր պուրկար աղգը կը պարծի իր ազգ-հոկայ թատրոնովը, ինչպէս նաև իր գերասաններու հանդէպ ցոյց տուած համակրանքով և քաջալերութիւններովը, առաին մեր գաղութը, որ տեղացի հարուստ և համեռու գաղափարաւոր էր զատ բազմա-ցած է բարեկեցիկ գաղթականներով և այս գաղթականները հակառակ որ առեղի նախանձախնդիր են ազգային բեմին քան զհայային (պօշ լաֆին մօտիկ բառախաղութիւն մը)։ զժրագրաբար չունի ոչ բեմ, և ոչ ալ խաղացողներ, (թող ներուի ինձ եթէ կրնամ խաղացողներ, մեր մէջ չատերու անուանակոչութիւնն է այս մեր գերասաններու հասցէին) զացող եկողներն ալ կործանուած տաճարի բեկորներ, որ առանձին բան չեն կարող դուրս բերել։ Եւ պարտաւ ըսն է այս ինչ կամայն ինչ վաղեմին կամ նոր վերջապէս ունէ բեմական գործիչ մը յախաւեր մոտայնութիւնը ունենայ Սօփիայի մէջ աշխատելու և ջանալու կենդանութիւն տալ, եթէ՝ ոչ մեռած, գէթ նուազած թատրոնի սիրոյն, խաղաղ նուազում մըն է, պէտք է որ առանց դարմանի օր մը սթափիլ իրաւ է թէ՛ ամէն մարդ կուզէ լաւ և զեղեցիկ բան մը տեսնելու և ասոր համար ոչ միայն պահանջկոտ նոյն իսկ խառնադհանր պէտք է ըլլայ, առիկայ արամբանական իրականութիւն մըն է, բայց ի սէր Աստուծոյ ըսէ՛ք, որ յիմարն է որ մատնե-րուն վրայ չուզէ տեսնել ազա-մանդեայ ոսկի մատանի մը, երբ պղինձէ իսկ չունի, բայց ո՞վ պիտի տայ իրեն այդ առիթը, ո՞վ պիտի ցոյց տայ այդ միջոցը, ի հարկէ ո՞չ Բիլ Բօլթընը, Ժողովուրդը տալէ յետոյ պահանջկոտ պէտք է ըլլայ, այս ալ ոչ նուազ տրամա-բանական է։

— Եղբայր թատրոնը թատրոն չէ, բեմը զարգացումն սէֆօններ չունի, գերասանները արտաքին երևոյթ չունին, ոսկայն խաղացողները լաւ են եղեր չեն եղեր, ինչպէս պէտք է։ Ըսողներուն ալ պիտի ըսէնք թէ՛ ահա այս ալ գոնէ իմ կարծիքով արամբանօրէն մտածում մը չէ։

Մտածենք թէ՛ բեմի նուիրողները իտէպ մը ունին, բեմը իր բար-ձրութեանը մէջ տեսնել, և ինքն ալ բիւսին համեմատ վայելուչ կերպով հազուիլ և չքուիլ, տեսա-բանին համեմատ ճօն և չքեղ սէ-ֆօններու մէջ վայել, և հիմայ հարցունենք այս բոլորը ինչո՞վ կը-լայ, քանի որ ուրիշ միջոց չը գտնուի։ Կը մնայ պարտք Ժողովուր-դին բարեացակամութեան, զիտա-կից գեղարուեստատէրներու նա-խաձեռնութեան թատրոնի սէրը իր ցոյցող իսկական կենցաղաւոր-ներու ցնծալովը։ Բարեկամներ թա-տրոնը՝ մարդկութեան զարոյցը, ազգի մը քաղաքակրթութեան հո-մանիչն է, անոր ծառայող մշակները պէտք չէ մուրացկանի նման դուռնէ դուռ, խառնութեան խառնութեան, ամուսնի մը տալու համար ձիւնին, բուրի, ցեխին և կիզիչ արևին տակ փո-ղցնէրը սիրքմիւս բնէյ տալ, այս գաղափարին վիճակը ոչ մէկ ազգի գերաւաններու մէջ տեսնուած բան է։

Պատիկ անեկատու մը, և վերջա-ցունենք։

Քանի մը օրի առաջ, Իգմիրի գեղեցիկ քաղաքին, եւ բոլոր քաղերու պատին վրայ, յայտա-բարութիւններ կը տեսնուէ՛ր խո-ւարտներով աչառու բան մը, Քրանկայ փողոցի խուար խա-նութեան ցուցափեղկերուն մէջ Օթէլլօի պատկերներ ցուցադրուած էին, Յունաստանէն արուեստ-գէտ մը որ ինքզինքն նուիրած է եղեր Շէֆօրթին եւ Օթէլլօն իր ստեղծագործումը, եկած էր այն ինչ օրը եւ փորձերուն սկսած, տասն օր եւ աւելի անցաւ ընթաց

նոյն յայտագիրներ ձեռքէ ձեռք կը յափճակուէր։ Վերջին փորձին կը հրաւիրուին շատ մը խմբագիր-ներ, եւ ալ հոն էի բայց ոչ թէ իր խմբագիր, չեղարեմ փորձը սկսաւ, Օթէլլօն երեւաց, ֆոֆս նստող յոյն խմբագիր մը փոխինքն։

— Բարեկամ, այս Օթէլլօն կե-րեւի իր ուսումնասիրութիւնը, յիմարացոյցին մէջն է ըրէր։

Եւ չրպիսի արտայայտութիւն Օ-թէլլօն մասին, իմ ըսելիսն ապիսի ըլլայ, ներկայացման գի-ւերը քաղաքը մինչեւ դուռը եւ նոյն իսկ դուռնէն դուրս ալ լի-ցուն էր, ներկաները խորին եր-կիրաւորութեամբ եւ մեծ համբե-րութեամբ կը դիտէին այդ դեա-նաս Օթէլլօն, երբեմն, երբեմն նախասական բացականչութիւն մը կը լսուէր, բայց կարծես մասնաւոր նշանով մը կը զգու-էր իսկոյն, վերջապէս լսնցաւ լրման ցաւը ու ժողովուրդը ցր-ուեցաւ խեղճուկ սպասուորութեան տակ։ Հետեւեալ օրը պատգամա-ւորութիւն մը կը ներկայանայ Պր. Օթէլլօն, 10,000 տրախի կը դնէ անոր տրամադրութեան տակ խնդրելով որ ձանձրութիւն չ'առնէ երկրորդ ներկայացում մը սա-րեւելու, որովհետեւ ժողովուրդը ըզ-գացուած է

Իսկ հարցունող եւ ներկայ չե-ղող հետաքրքիրներուն կը պա-սախանէին։

— Ս. փոստ գնաց, անմիջական եւ ստիպողական ներազդով մը կանչուած է Աթէնք։

Ինչ հակադրուողը բարբերու։

ՍՏՈՒԵՐ

ԱՉԲԵՐՆԻԴ ԼՈՅՍ!!! Ո՞վ պուրկարարնակ ընթերցողներ
Կ'ՈՒՋԷ՛Ք սիրային կեանքի մը զգա-
յացունց բաղնիքը ապրիլ,

Կ'ՈՒՋԷ՛Ք մարդկային ցածողի խորամանկութեան քառմեղմոյցի
զրուակներուն վերահասու ըլլալ,

Կ'ՈՒՋԷ՛Ք վառ դոյններով և անօրինակ ճարտարութեամբ հիւստած
սիրային կնճառոտ հանգոյցի մը բոլոր հեշտանքները, հետաքրքրու-
թիւնը և սրտատրոփ անձկութիւնը վայելել

ԿՍՐԴՍՅԷ՛Ք

ՎԵՐԱՊՈՆ ՍԵՐԸ կամ **ԱԼԵԽՈՐ ՍԱՏԱՆԱՆ**

Վէպը՝ որ լոյս պիտի տեսնէ մօտ առեւնէն պրակ առ պրակ,
խնամեալ և մաքուր տպագրութեամբ։ Առաջին պրակը հրապարակ
կ'ելլէ ամսօրս 20 ինչդին 3. Էջվաթածանորդագրութեան համար զատ
պայմաններ։

«Ա. Պ. Տ. Ա. Կ»

Նազը նազենին իմ: կարգացու-
ղահիններու, Ազնուշուք կարգա-
ցոյններու Մեծապատիւէն պունէ
մինչօք պըտըրիկապատիւը, ողջոյն
էվ օրթնութիւն իւզարերեան ամ-
մէն:

Պէյեր, էֆէնախներ, ողաներ,
միւսիններ, մըթըրներ, սինտօրներ,
կօսպօտիներ, մատամաններ, մա-
մազերներ, կօսպօթիցաններ, լիտի-
ներ եւ ամմեն անոնք քի պարե-
հաճութիւնը պիտի տունեն ասկէ
եաւ շառըթըրը, շուռըթըրը,
ամա չէ քի սուրու մուրու, «Ա. Պ. Տ. Ա. Կ»
կարգալու, ասկէ ետքը անոնք ալ
իրենց տերտերուն, սըխընալներուն
մէջ ֆերախլանալու ֆրօթը պիտի
ունենան:

Էյ քա այ օղուլ, հեղեթան քի
ասանկ զազէթա մը պէտք էր կըս-
նուէր մինչեւ հիմայ, աշխարքին
ամմէն թարաֆը պիչիմ պիչիմ
զազէթաներ լուս կը տեսնան կոր
նէ, իշթէ Սօֆեան ալ ձեռքերը
ժողուեց վեր առաւ քի «Ա. Պ. Տ. Ա. Կ»
հանէ տէ շարըվարիի պիչիմով եօլ-
սըզները եօլի պերէ. անանկէ եւ,
հապա, աս պիչիմով առնուածները
տահա ոյղուն կըլլան եւ համով հո-
տով կը կարգացուին: «Ա. Պ. Տ. Ա. Կ»-ին
մերամը պիտի ըլլայ, ծուռերը չըս-
կելու, երբոր քի պիչիմով. բէշի
թերեզինէ ույմազ, միլլէթին փասա-
կար, բաներ ըլլող ըլլայ նէ անոնց
հախէն գալու, սա վուր է, հեռու
կարգացողներու անկաճէն, վուր-
տումտուլմաղներու, ազքիս փասա-
կար, նախաֆա, կըսես կըսես,
վրանին չ'առնողներ կըլլան եւ իշ-
թէ անոնց ըրածը թողածը մէյտանը
պիտի դնէ: Հէմ թօհաֆճա գրուի
նէ էս վատահ եմ քի անութեունը
եռթտումը սէրիօզնա կրութիւն-
ներէն տահա էվէյօք հէմ սուն-
թուրը սօյէն խաֆանուն տանկ
կընէ: «Ա. Պ. Տ. Ա. Կ» ամմէն տի անկանճ
պիտի տայ, ով քի անճոռնի թըշ-
ուառական պան մը ըրերէ նէ, մէյ-
տանը պիտի հանէ, հանեց մի',
հայտէ եալլահ «Ա. Պ. Տ. Ա. Կ» հուտուրի
մէյտան: Արթըխ հիմայ քի Սօֆեան
ունեցաւ «Ա. Պ. Տ. Ա. Կ» վայ մնացողին
տակը, հապը պիտի կըլլէ յատակը,
անոր անտեղը գործ չի պիտի ու-
նենայ կատակը:

ԻՆՎԱՐԷՐ ՏՈՒՏՈՒ

ՊԱԼԵՏԻ ԳԱՌՆԻԿԻՆ ՆԱՄԱԿԸ

ՄՈՒՍՐԱՅԱ ՔԷՄԱԼԻՆ

Ի՞նչ կրեմ քեզի խաչոր չեմ գիտեր,
Քու ըրածներէդ շահեցայ քէտէր,
Գրաւած տեղերուդ ըրածդ լսեցի,
Նօհուս քանէսի արցունք քափեցի:

Մենք միլլէք մըն ենք ժիտայի իկիս,
Հիշ մէկ ինսանին չենք արունած քիթ,
Կը քաշենք աստար էզիէք ճէճա,
Այ մերին քովը չի մնաց խաճա:

Հիմա իմանըմ ալ սօնըն է մերին,
Մեզ մի ջարդէք մերելնուդ խերին,
Արդէն աւուն մը հայութիւն մնաց,
Ձեր մարդասպանութիւնը պատմութիւն մնաց:

Դուն գիտցած ըլլաս պ. Մ. Քէմալ,
Մենք ոչ քէտ ենք ոչ ալ քօփալ,
Ձենք ուզեր ըլլալ քուրբերուն խուրպան,
Ձիրա աչք կառնենք էօլիւմ ամէն պան.
Տէմ կը տեսնեմ քախ սօն քափիւն
Մինչեւ քու մարդիք սանկ իմանի գան:

Ճախաս ինչ պօտ տեղ պօտ արուն քափի,
Տուք քիմ մեզի հեռ միտ էք անպապի,
Յուցուցէք ձեր ինսաճութեան չափը,
Ձիրա ասանկ եղայ նէ կը կլենք հապը:

Աս նամակս դիտասը կարդաս,
Եւ կ'ըրածներուս պէտք է հաւատաս,
Եթէ քայճայիս ույմիտ ըլլայի,
Ու համբայ ելլելով էնկիւրի գայի,
Մէջքս ես տրած դաման տալանեան,
Շատերնիս վախէն կը լեցնէյիք փաշան,
Ճախաս չուզեցի քիւրսերուդ համար,
Կսրենք իրարու սինսիլէ հար մար:

Բոյոր փաշաներդ ասի թող գիտնան,
Քարքըքը տաղարը պէնիմ եարասան,
Գառնիկ մըն եմ ես սուրքի օնախէն,
Շատ հօլայ կուգամ ձերին ես հախէն:

Հասկցար Սուլթան մարդոցը հապը,
Քեզ համար կըսեն ինսան պապասը,
Երբ որ գուք չընէք էվէլ պակասը,
Ձեզ պիտի դրկեմ քէճալին խասը:

Ուրիտ ինչ քնէք չեմ ըլլար քէնեա,
Հայերուն մի տալիք ձեզ կընեմ էնեա,
Այս է իմ խնդրանք վերջին պաղաւթին,
Ճէվապ ըսպասող Պալըխնի Գառնիկ:

Ընդ. ՂԱՐԻՊ

Ի պատիւ Պր. Կրասէր ՎՐՈՅՐԻ Հայաստան մեկնումի
1925 Մարտ 15 կիրակի գիշեր ժամը 9ին, «ԹՐԱՐԷ-ՉԱՐԻԱ» սրահը
առաջին անգամը ըլլալով պիտի ներկայացուի «ՊԱՆՏԱՍԱՐ ԱՂՊԱՐ»
կատակերգութիւն 3 արար եւ «ԽԱՉԱԳՈՂՆԵՐ» 1 արար:
Սիրայօժար կը մասնակցին՝ Պր. Վ. Շահինեան, Օր. Էլիզ և Ս. Իզմիր:

ՅԱՆՔԻՉԻ

Ով կուսէ մեզ իշիկ իշիկ
աղջիկ.
Ով նազ կընէ ապու պաշիկ
աղջիկ.
Ով ծեւեւան կըսէ կորչիք
աղջիկ.
Ով նման է ծաղկոց փնջիկ
աղջիկ.
Ով կը ժպտի մանչեւուն շիւ
աղջիկ.
Ով կը փախչի նման ջղջիկ
աղջիկ.
Դերասանին փրկութիւն չի
աղջիկ:

* *

Ով համեստ էրիկ մարդոց քամակին
կին.
Ով ծախել սայ շորը մերին յասակին
կին.
Ով բամբակէ դրացիին աղջիկին
կին.
Ով է պատճառ մարդոց կեանք զանակին
կին.
Ով նմանի մուրացկանի պնակին
կին.
Ով է պէտք Սասանաներու բանակին
կին.
Ով կը կեղծէ յար եւ նման բութակին
կին.
Ով վերջ պիտի սայ իզմիրեանի այս
կեանքին—կին:

Ս. ԻԶՄԻՐԵԱՆ

ԲՈՒՇԲԻՆ ՓԱՍՏԱՐԱՆԻ ԴԵՐԻՆ ՄԷՋ

Կին մը, որ իւր ամուսինէն դժ-
գոհ էր, միջոց մը կը փնտռէր զատ-
ուերու: Օրին մէկը իր դրացիին հետ
սիրաբանութեան կ'սկսէ: Ամուսինը
որ ամէն գիշեր յարգած տուն կը
վերադառնար կնկանը պաղ վերա-
բերումէն չհանդուրժելով կը ծե-
ծէ զայն: Կնոջը վախատանքներուն
վրայ դուռ դրացի իրար կանցնին,
այս դրութիւնը կը շարունակուի
բաւական ժամանակ: Իսկ կնկան սի-
րահարը, որ ժամ առաջ կուգէր
սիրանալ իր սիրուհիին զիրենք դա-
տի կուտայ:

Երբ դատարան կ'երկեն, դատա-
ւորը կը հարցնէ սիրահարին.

Ի՞նչ է ուզածդ:

—Տէր դատաւոր, բաւական ժա-
մանակէ ի վեր չեմ գիտէր թէ ի՞նչ
պատահած է այս ընտանիքին մէջ:
Ամէն գիշեր ամուսինը զինով դա-
ւով կ'ընէր կը ծեծէ և մեղի ան-
հանգիստ կ'ընէ:

Դատաւորը կնկան դառնալով կը
հարցնէ.

—Իրա՞ն է այս պարոնին ըսած.
ներք:

—Այո, պարոն դատաւոր:

—Դուն ծեծելը տեսա՞ր թէ ի՞նչ
սեցիր. կը հարցնէ սիրահարին:

—Ոչ լսեցի:

—Ուրեմն անարգար ես:

Այդ միջոցին, Բուշկին (Ռոսս Նը-
շանաւոր բանաստեղծ) կ'ըսէր կը
ունենդրեր, արուած վճիռէն դժ-
գոհ սարքի ելլելով դէպի դուռը
կ'ուղղուի և ուժգին հաղ մը կը
փրցնէ վերէն ու...:

Դատաւորը լսելով, ներս կանկել
կուտայ զայն և կը հարցնէ թէ ի՞նչ
անպատկառ վերաբերմունք էր
այդ: Բուշին քմծիծաղով կը պա-
տախանէ.

—Տէր, տեսա՞ր թէ լսեցիր...

—Լսեցի...

—Ուրեմն դուն ալ անարգար ես:

ԹՕԼՍԹՕՅԻ ՊԱՏԱՆԱԾԸ

Երբ չոգեկաւքը կանգ առաւ Թա-
րիդի կայարանը, երիտասարդ կին
մը իջաւ վախճուիլէն, պոռպոլով իր
ըովէն անցած ամուսնոյն որ իր կինը
ըլլալը չի կարողացաւ ճանչնալ.

—Ժօ՛րժ, Ժօ՛րժ—բայց Ժօրժ հե-
ռացած էր արդէն, երիտասարդ
կինը կը դառնայ իր դէմը նստած
ծերուկին որ շատ պարզ հագուած
էր, խնդրեմ կանչեցէք ամուսինս
և ձեզ պիտի պարգևեմ:

Ծերունին զնայ, դառաւ ու բե-
րաւ ներկայացուց կնոջ, և կինն ալ
խօստուած յարգելով հանեց և 1 ֆր.
փորձատրութիւն մը տուաւ:

Տեսէք, տեսէք Թօլսթօյը, կը
պօռպոլին մի քանիներ:

—Ո՛ւր է Թօլսթօյը կը հարցնէ
կինը:

—Ահա այս ծերուկն է, կ'ըսէ
մէկը:

Եւ կինը վախճուով կը վազէ
ծերուկին մօտ ու կ'ըսէ.

—Ատուծոյ սիրոյն, կրաֆ, նե-
րեցէք, ես ձեզի չի կըցայ ճանչ-
նալ, ու կը խնդրէ դրամը:

—Ո՛չ, չափաւ տամ, կ'ըսէ ծե-
րունի Թօլսթօյը. ես չահեցայ զայն
իմ աշխատութեամբ:

Одг. - Редакторъ: Арамъ Гурбетянъ
Տպարան «ԱՐԱՐԱՏ» Հր. Պոստ 224—Սոֆիա

ՓԱՍՏԱՐԱՆ
ՄԵՍՐՈՊ ՄՈՒՐԱՏՕՔ

ՍՕՁԻԱ

Իրանեան

ԲՕՐԲԵՐԱԹԻԼԷՆ ԹԵՐԿՈՎԱՍԹԻ, ՏՍՄ 8 և 7

Հեռագրայն 2381

Բնակարան ՓՈՂՈՑ ԲՈՋԻԹԱՆՕ 12

Հեռագրայն Տեպր 105

ԻՐԱՆԱԲԱՆ ԿՈՒՐԿԵՒԻՉ ԵՒ

ԹԻՖԼԻՉԻ ԿԻՆՏՕՆ

Ռոսս յայտնի իրաւաբան պր.
Կուրկեիչ մի օր դէպի կովկաս ճան-
փորդելին, զնայցի մէջ պատահ-
մամբ հանդիպում է Թիֆլիսի կին-
տօներից մէկին, որոնց մասին շատ
անդամներ լսած էր:

Յարգելի իրաւաբանը մօտից դա-
ղաբար կազմելու համար այդ
մարդկանց մասին. Կ'սկսի հար-
ցումներ ուղղել, որի հարցումնե-
րին ամենայն սառնասրտութեամբ
պատասխան է տալիս կինտօն.

—Թիֆլիզը մե՞ծ քաղաք է:

—Պետրոկրատը դիտե՞ս:

—Այո:

—Տառ անգամ մեծ:

—Ձեր քաղաքը գետ կա՞յ:

—Վահ, ի հարկէ. Կուռ գետը,
նէվա գետը դիտե՞ս:

—Այո:

—Տառ անգամ մեծ:

—Ձեր քաղաքը սուս շատ կը
խօսե՞ն:

—Իրաւաբան Կուրկեիչը դիտե՞ս:

—Այո:

—Տառ անգամ քիչ:

Կուրկեիչ զնայացած.

—Ձեր քաղաքը աւանականներ շատ
կա՞ն:

—Երբ դառ, առաջինը կը լինիս:

Գիւղացի մը նամակատան պաշ-
տօնեային կուտայ նամակ մը ու
կ'ըսէ.

—Ի՞նչ պիտի վճարենք:

—Երեք լէվա:

—Բայց ես աւելի հեռու տեղ
զրկեցի, կըկին երեք տուի:

—Ամբերկա ալ զրկեա, կըկին
երեք է, կ'ըսէ պաշտօնեան:

—Ուրեմն իմ նամակս Ամբերկա
զրկէ: